Obadia

Obadia

1 Împăraţi 18

Obadia era într-o poziţie înaltă la curtea lui Ahab. Citim despre el: „Dar Obadia se temea mult de Domnul.“ În schimb, Ahab era unul dintre cei mai nelegiuiţi împăraţi ai lui Israel. Scriptura spune despre el, că făcea ce era rău în ochii Domnului, mai mult decât toţi împăraţii care au fost înaintea lui. Pentru acest împărat, nu a fost suficient să umble în păcatele lui Ieroboam, care a introdus în Israel jertfirea la viţeii de aur, ci şi-a mărit vinovăţia prin faptul că a luat-o de soţie pe Izabela, acea duşmană a lui Dumnezeu. Citim despre el: „Şi a mers şi i-a slujit lui Baal şi i s-a închinat; şi a ridicat un altar lui Baal înăuntrul casei lui Baal, pe care a construit-o în Samaria. Şi Ahab a făcut o aşeră; şi Ahab a făcut mai mult rău decât toţi împăraţii lui Israel care au fost înaintea lui.“

Se pune întrebarea: „Cum a fost posibil ca un bărbat ca Obadia, care se temea mult de Domnul, să poată trăi la curtea unui astfel de împărat nelegiuit?“ Fiecare creştin fidel, care cunoaşte istoria lui Obadia, îşi va face gânduri cu privire la aceasta. În exemplul lui Obadia putem vedea unde ajunge un credincios, dacă nu trăieşte în dependenţă şi părtăşie intimă cu Dumnezeu. Conştiinţa devine cu timpul insensibilă, şi până la urmă nu mai există aproape deloc niciun fel de simţăminte pentru sfinţenia lui Dumnezeu. De ne-ar sluji ca avertizare comportamentul lui Obadia!

Mai întâi să ne amintim de partea pozitivă, care o spune Scriptura despre el: „Când Izabela a nimicit pe profeţii Domnului, Obadia a luat o sută de profeţi şi i-a ascuns câte cincizeci într-o peşteră şi i-a hrănit cu pâine şi apă.“ Acesta a fost un semn preţios pentru râvna sa pentru Domnul. Prin aceasta şi-a pus viaţa în pericol; dacă ar fi aflat Izabela, Obadia ar fi fost îndepărtat prin moarte. Dar Dumnezeu a vegheat asupra lui.

Chiar dacă Obadia a arătat temere de Dumnezeu în îngrijirea şi ocrotirea profeţilor, nu a îndrăznit să-i slujească în public Domnului, aşa cum făcea Ilie. Cât de mare era deosebirea dintre Obadia şi Ilie! Obadia era indecis şi temător, Ilie era decis şi fără teamă, încrezându-se doar în Dumnezeu. Obadia ar fi trebuit să se despartă de casa lui Ahab şi să împartă cu Ilie persecuţia şi necazul. Atunci ar fi fost mult mai fericit şi ar fi avut parte de experienţe minunate cu privire la dragostea şi fidelitatea lui Dumnezeu! Fără îndoială, Ilie a avut parte mai mult de apropierea Domnului în singurătate la pârâul Cherit şi la văduva săraca, decât Obadia în poziţia sa înaltă la curtea lui Ahab. Acolo, inima sa cu gândire pământească a putut găsi multe, dar conştiinţa unui credincios trebuie să fie chinuită şi încărcată, la fel ca sufletul lui Lot în Sodoma.

Comportamentul lui Obadia se aseamănă cu comportamentul lui Ionatan, fiul lui Saul. Şi acesta a fost împiedicat în slujba sa pentru Dumnezeul lui Israel, deşi el personal era temător de Dumnezeu şi a făcut unele fapte vitejeşti prin credinţă. El îl iubea pe David, fiul lui Isai, urât de Saul, dar uns de Dumnezeu ca împărat. Şi el ar fi trebuit să se despartă de răul în care trăia tatăl său. Peştera Adulam ar fi fost locul plăcut lui Dumnezeu pentru el, unde ar fi putut împărtăşi soarta lui David. Acolo, în părtăşie cu David şi cei fideli lui, ar fi fost cea mai bună ocazie, să arate supunere faţă de Dumnezeu şi faţă de unsul Său. Anumite consideraţii omeneşti l-au ţinut strâns în casa tatălui său, în loc să acţioneze în credinţă. Desigur, el a intervenit pentru David la tatăl său, dar nu s-a făcut una cu David în lepădarea sa şi a căzut împreună cu tatăl său pe dealul Ghilboa prin mâna celor netăiaţi împrejur.

La fel era şi cu Obadia. El era în legătură cu un bărbat, care se afla pe treapta cea mai de jos a decăderii împăraţilor lui Israel, şi astfel a fost nevoit să lucreze în ascuns pentru Dumnezeu şi pentru slujitorii Săi. Plin de teamă în faţa lui Ahab şi a soţiei lui nelegiuite, nu a avut curajul şi hotărârea să mărturisească împotriva urâciunii slujbei idolatre. Cât de mult a suferit sufletul său într-un asemenea mediu! Astfel, a putut avea o mică influenţă asupra oamenilor din acel timp, în timp ce Ilie a păşit cu îndrăzneală şi în public pentru Dumnezeu şi s-a împotrivit cu toată puterea lui Dumnezeu contra stricăciunii. Slujba lui Obadia consta din căutarea de iarbă pentru caii şi catârii lui Ahab, Ilie însă lupta pentru onoarea lui Dumnezeu şi reabilitarea poporului Său decăzut.

Cum stau lucrurile cu noi? Să se întrebe fiecare: „Sunt într-o poziţie asemănătoare lui Obadia?“ Dacă stau în părtăşie cu lumea, mă aflu sub influenţa ei, iar mărturia mea este slăbită. Slujba noastră nu aparţine unui Ahab, ci lui Dumnezeu. Este grav să semeni pentru carne, pentru că atunci recolta va fi tristă. Domnul este aproape şi va da fiecăruia după cum este lucrarea sa.

Să folosim timpul care ne-a mai rămas şi să trăim în prezenţa Domnului ca Ilie! Creştinătatea de nume se afundă tot mai adânc în stricăciune, mărturia copiilor lui Dumnezeu devine tot mai slabă; dragostea se răceşte, râvna pentru Domnul paralizează. Tot mai mult deviază şi copiii lui Dumnezeu de la adevărul Cuvântului şi se încurcă în organizaţii omeneşti, care poartă aparenţa evlaviei, dar care în adevăr sunt numai o piedică pentru acţiunea Duhului Sfânt. Conştiinţa şi inima multora devine tot mai rece. Ce fel de oameni ar trebui să fim atunci? Să dea Domnul să fim găsiţi ca unii care cercetează Cuvântul şi se supun de bunăvoie lui! O astfel de cale poate fi în legătură cu singurătate şi suferinţă, la fel ca la Ilie, dar Dumnezeu este proslăvit.

Când a trebuit să fie luată pe muntele Carmel decizia pentru adevăratul Dumnezeu şi Ilie era pe drum spre Ahab din această cauză, l-a întâlnit pe Obadia. Cât de mult ar fi trebuit Obadia să se bucure că s-a întâlnit cu un martor puternic şi credincios al lui Dumnezeu! În schimb, Obadia s-a îngrozit când Ilie i-a poruncit: „du-te şi spune-i domnului tău: Iată, pe Ilie!“ El a răspuns: „Cu ce am păcătuit eu, ca să dai pe robul tău în mâna lui Ahab, ca să mă omoare?“ Obadia se temea că Dumnezeu, înainte ca Ilie să vină la Ahab, l-ar putea răpi pe profet, iar el ar fi fost suspectat că lucrează împreună cu Ilie în ascuns împotriva împăratului. Aici, Obadia i-a adus aminte lui Ilie de lucrarea sa mare faţă de slujitorii Domnului, pe care i-a ascuns şi îngrijit.

Sărmanul Obadia! El i-a spus lui Ilie: „Viu este Domnul, Dumnezeul tău.“ Nu ar fi putut să spună Dumnezeul „nostru“? El slujea unui stăpân care făcea ce era rău în ochii lui Dumnezeu şi care promova lucrarea lui satan. În schimb, Ilie Îi slujea Domnului, adevăratul Dumnezeu şi nu l-a recunoscut pe Ahab ca stăpânul său, care domnea peste conştiinţa sa, deşi ca şi împărat, Ilie era, conform gândurilor lui Dumnezeu, supusul său. Dar în slujba sa nu era împiedicat de ordinele lui Ahab, el putea să acţioneze liber pentru Dumnezeu, fără să fie legat de gândurile rele ale lui Ahab şi ale Izabelei. Ilie a trebuit să-i spună lui Obadia: „Du-te şi spune-i domnului tău...“ El era slujitorul lui Ahab.

Doi bărbaţi, care slujeau Domnului, dar ce deosebire între ei!

clickbible.org